

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou, Ph.D. ve věci

žalobce: S. P.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2023, č. j. OAM-941/ZA-ZA11-P15-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2023, č. j. OAM-941/ZA-ZA11-P15-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 15. 9. 2023 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

2. Žalobce na úvod své žaloby uvedl, že se narodil v Rusku a je ruským občanem. Od roku 2011 měl udělený trvalý pobyt na Ukrajině, z níž z důvodu obavy z válečného konfliktu s Ruskem dne 20. 2. 2022 odcestoval přes Slovensko do Polska. Z Polska cca po měsíci odešel i se svojí přítelkyní do České republiky. Právě Ukrajinu považuje za svoji domovinu, nikoliv Rusko.
3. Žalovaný dle žalobce nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Též má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečně odůvodněno.
4. V případě, že by jako žadatel odešel z Ukrajiny po datu 24. 2. 2022, formálně by splnil podmínky pro udělení dočasné ochrany na území České republiky dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“). Na Ukrajině mu hrozí nebezpečí vážné újmy v podobě vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu, což by samo o sobě mělo být důvodem k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nad to je žalobci známo, že Ukrajincům, kteří nesplnili podmínky pro udělení dočasné ochrany a následně požádali o udělení mezinárodní ochrany, byla právě z tohoto důvodu doplňková ochrana udělena.
5. Domnívá se, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle §14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. V případě návratu do Ruska by musel narukovat do armády a následně by musel bojovat na Ukrajině. Upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2020-61, podle kterého částečná mobilizace v Ruské federaci může být relevantním důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany, a správní orgán je tedy povinen posuzovat, zda následný výkon vojenské služby může vést k účasti žadatele v ozbrojeném konfliktu, a případně i přímé či nepřímé účasti na válečných zločinech či zločinech proti lidskosti. Svým věkem žalobce spadá mezi ruské občany, kteří jsou verbováni do armády. Odkazuje na zprávu Agentury Evropské unie pro azyl (EUAA), která detailně mapuje situaci v ruské armádě, a na zprávu Freedom House, která mj. popisuje omezování svobody pohybu u rezervistů, kteří byli povoláni do armády.
6. Též polemizuje se závěry o účelnosti podané žádosti ve vztahu k legalizaci pobytu na území České republiky a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49). Navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 10. 2023 uvedl, že žaloba predestírá poněkud jiný azylový příběh než ten, který žalobce prezentoval v průběhu správního řízení. Ta nyní poměrně detailně apeluje na obavu žalobce z nástupu do armády, tato tvrzení nicméně nejsou podpořena žádnými důkazními návrhy. Skutečnost, že Rusko plánuje odvádět muže, až do věku 30 let věku sama o sobě neznamená, že žalobce by tomuto plánu byl vystaven. Tuto obavu však žalobce během řízení neprezentoval, žalovaný se tedy nemohl dopustit tvrzeného porušení § 50 správního řádu. Podle žalovaného je cílem těchto nových skutkových tvrzení posunout obsah žalobcovy výpovědi novým směrem a dosáhnout příznivějšího rozhodnutí ve věci.

8. K ostatním otázkám žalovaný podrobně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém své závěry podpořil zprávami o zemi původu či logickými úvahami. Žalovaný tak neshledává obsah žalobních námitek způsobilý zpochybnit jím vyslovené závěry, proto navrhuje žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
10. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s tímto postupem krajského soudu souhlasili.
11. **Žaloba byla shledána důvodnou.**
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 19. 10. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Ruska, ruské národnosti, nemá žádné náboženské přesvědčení, je schopen dorozumět se v ruském a ukrajinském jazyce (a rovněž trochu česky). Politické přesvědčení nemá ani není členem politické strany. Je svobodný a bezdětný. V Rusku byl naposledy v roce 2011 nebo 2012, od té doby žil na Ukrajině, kde měl udělen trvalý pobyt od roku 2011 do roku 2030. Čtyři dny předtím, než začala válka, odjel z Ukrajiny do Polska, kde se zdržoval asi měsíc. Následně přijel do České republiky. Je zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Jako důvod své žádosti uvedl, že zde má dívku, maďarskou občanku, na kterou si snažil vyřídit pobyt. Ten mu však byl zamítnut a cizinecká policie mu nařídila do 30 dnů odjet. Žalobce ale v Rusku nikoho nemá a na Ukrajině je velká, nemá tedy kam jet. Rád by setrval v České republice se svojí dívkou. Jiné důvody žalobce podle svého tvrzení nemá.
13. Při pohovoru k žádosti uvedl, že se svojí přítelkyní se znají asi dva roky a bydlí spolu rok a půl. Bydleli spolu již na Ukrajině. V České republice chtějí žít radši, než v Maďarsku, neboť jim je to tu příjemnější. Žalobce zde má i strýce a tetu. Žalobce se s přítelkyní plánují zhruba do půl roku vzít. Žádost o jeho pobyt na sloučení s jeho přítelkyní byla podle tvrzení žalobce zamítnuta proto, že je málo důkazů, že jsou spolu. V Rusku nemá žádné zázemí. Nachází se tam pouze jeho otec a babička, kteří žijí v obci Kargopole. Vrátit by se tam nemohl, protože má celý život navázaný na Ukrajinu a nepoznal by to tam. V Rusku neměl žalobce žádné problémy, a to ani se státní správou, policií, soudy nebo armádou. Žádné problémy neměl ani na Ukrajině, kde by dodnes žil, pokud by tam nevtrhlo Rusko. Ohledně svých plánů sdělil, že se chce oženit se svojí dívkou a pracovat zde. Navrátit na Ukrajinu se nechce, neboť v Tjačivu, kde dříve žili, válka všechno zkazila. Dále uvedl, že se živí všemi pracemi (na stavbách, v lakovnách apod.).

14. Ve správním spise byl založen mj. průkaz o povolení k trvalému pobytu žalobce na Ukrajině, dále výjezdní dokument, kterým žalobce dokládal, že z Ruska natrvalo odcestoval na Ukrajinu, a vojenská knížka, která měla dokládat vyřazení žalobce z ruské armády. Žalobce při seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že nemá nic společného s ruskou armádou, s Ruskem všeobecně a celý život má na Ukrajině.
15. Krajský soud posoudil první žalobní bod uplatněný žalobcem jako důvodný. V rozsahu tvrzení žalobce, které uvedl v řízení před žalovaným, žalovaný zjistil stav věci způsobem, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný dostal své povinnosti podle § 28 odst. 1, 2 zákona o azylu, podle nichž se *mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu, rozhodne o udělení azylu. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.* Žalovaný se zabýval všemi možnými druhy mezinárodní ochrany a dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou splněny předpoklady pro udělení ani jednoho typu mezinárodní ochrany. Odůvodnění žalovaného obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí je podle názoru soudu s jedinou výjimkou uvedenou níže v tomto odůvodnění vyhovující, a proto na něj soud pro přehlednost odkazuje.
16. V případě procesních vad vytýkaných touto žalobou je však situace odlišná. Žalobní tvrzení spočívající v procesních vadách směřovaly obsahově proti tomu, že si žalovaný neobstaral dostatek informací o povaze a průběhu mobilizace ruských občanů a o jejich nasazení do bojů na Ukrajině. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovaným netvrdil. Naopak v průběhu celého řízení před žalovaným se svými tvrzeními a důkazními návrhy snažil prokázat, že s Ruskem, resp. ruskou armádou nemá nic společného. K tomu krajský soud uvádí, že obecně sice platí, že je to žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany, kterým má v řízení povinnost tvrzení, nicméně k obecně známým skutečnostem je soud povinen přihlížet i bez toho, aniž by byly stranami tvrzeny (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2020, č. j. 21 Cdo 205/2020). Jak bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-61, č. 4419/2023 Sb. NSS, skutečnost, že v Ruské federaci probíhá částečná mobilizace, je obecně známou skutečností. Krajský soud je toho názoru, že u státního příslušníka Ruské federace žádajícího o azyl by se žalovaný měl s touto okolností vypořádat za současné situace vždy bez ohledu na to, zda žadatel o mezinárodní ochranu tuto skutečnost tvrdí či nikoliv. Tvrzení, případně absence tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu v tomto směru pak může mít vliv pouze na způsob (zejména rozsah) vypořádání se s touto námitkou v konkrétní věci. Žalovaný proto pochybil, pokud si neopatřil podklady pro posouzení této obecně známé skutečnosti ve vztahu k žalobci.
17. Krajský soud posoudil i druhý žalobní bod žalobce jako důvodný. Žalobce v žalobě namítal, že jsou v jeho případě splněny předpoklady pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Vážnou újmu, která je nezbytnou podmínkou pro udělení doplňkové ochrany, spatřoval ve dvou skutečnostech. Jednak v návratu na Ukrajinu, kde by mu v důsledku ozbrojeného konfliktu hrozilo nebezpečí na životě a zdraví, jednak v nebezpečí povolání do ruské armády v případě návratu do Ruska, jehož je státním příslušníkem.
18. Obavu o život žalobce v případě jeho návratu na Ukrajinu nepovažoval soud za důvodnou žalobní námitku. Žalobce žil před opuštěním Ukrajiny v obci Tjačiv, což je obec na samém jihozápadě Ukrajiny (jak je soudu známo z úřední činnosti). Je obecně

známkou skutečností, že ozbrojený konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou však probíhá ve východní části země, zejména v oblasti Donbasu a Ruskem okupovaného poloostrova Krym. Ve zbylých částech Ukrajiny pak (s jistými omezeními, které krajský soud nijak nezlehčuje) běžný civilní život není výraznějším způsobem narušen. Nelze pak tedy ani učinit závěr, že by byl život žalobce v případě jeho návratu na Ukrajinu do místa jeho posledního bydliště přímo a bezprostředně ohrožen, tj. že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud považoval za vhodné věcně toto žalobní tvrzení žalobce věcně vypořádat, byť bylo uplatněno až v řízení před soudem, aniž pro to byly splněny podmínky. Podle nálezu Ústavního soudu z 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, § 75 odst. 1 soudního řádu správního *nelze vykládat způsobem, že v řízení o mezinárodní ochraně lze před soudem vznášet nové důvody výlučně, pouze pokud je žadatel o mezinárodní ochranu nemohl uvést již v řízení před správním orgánem bez vlastního zavinění. Vždy je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele* např. ve smyslu bodu 31 a 32 odůvodnění citovaného nálezu). Povaha této skutečnosti a situace žalobce však podle názoru krajského soudu neodůvodňuje prolomení ustanovení § 75 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Nejen tedy, že se nejednalo v tomto rozsahu o žalobní bod důvodný, nejednalo se navíc ani o žalobní bod přípustný.

19. Ve vztahu k namítané možnosti povolání žalobce do ruské armády v případě jeho návratu do Ruska je však situace odlišná. I když tuto skutečnost uplatnil žalobce rovněž až v řízení před soudem, je zde nutno vycházet z ustanovení čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřelované znění) (dále jen „procedurální směrnice“), podle něhož *členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*. Uvedené ustanovení má vůči České republice vertikální přímý účinek, neboť nebyla provedena transpozice tohoto ustanovení do českého právního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, bod 25. odůvodnění).
20. Krajský soud považuje rovněž za obecně známou skutečnost, že mobilizace v Ruské federaci v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na Ukrajině téměř setrvale mění pravidla v otázce, kdo a za jakých podmínek může být mobilizován, stejně jako ji provázejí kontroverze při odvozech jednotlivých osob. Od podzimu 2022, kdy byla mobilizace spuštěna, se v médiích opakovaně objevují zprávy o dalších vlnách mobilizace, což je v rozporu s původními informacemi. Žalobce přitom podal žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 10. 2022, pohovor s ním byl proveden 24. 10. 2022 a s podklady rozhodnutí se seznámil 14. 4. 2023. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného pak soudu doručil 15. 9. 2023. Z uvedené časové osy je patrné, že minimálně při podání žádosti a provedení pohovoru žalobce nemusel mít důvodnou obavu, že by byl mobilizován, což se skutečně mohlo změnit v posledních měsících v souvislosti se změnou situace v Ruské federaci. Protože v zemi původu žalobce došlo k podstatné změně okolností ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným, je na místě toto tvrzení připustit a věcně se jím zabývat. Uvedený přístup „vstřícný“ k žadateli o mezinárodní ochranu pak odpovídá i mezinárodněprávním závazkům České republiky a dalších demokratických

právních států (např. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakazující ponižující nebo nelidské zacházení).

21. Jelikož se ze shora uvedených důvodů jednalo o žalobní bod přípustný, zabýval se jím Krajský soud věcně a dospěl k závěru, že je důvodný.
22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, *samotné plnění branné povinnosti nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulární armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadatelé ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice brozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice. K tomu shodně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012, s odkazem na dřívější rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, že azylově relevantní by bylo také odmítání vojenské služby odůvodněné tím, že by znamenalo ve smyslu rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č. j. 6 A 509/94 – 27, „podílet se na bojových akcích, z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) právě z těchto důvodů (a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život).“ Krajský soud se s touto judikaturou ztotožňuje. Samotné odmítání vojenské služby není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud však žalobce vyjadřuje svoji obavu, že by mohl být nástupem do armády nucen podílet se na páchání vojenských zločinů, je na žalovaném, aby tuto obavu a její důvodnost posoudil. Žalobcem uplatněný žalobní bod je tak důvodný a bude na žalovaném (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-61 (č. 4419/2023 Sb. NSS), aby se v dalším řízení jeho důvodností zabýval.*
23. K námitce žalovaného stran účelovosti tvrzení žalobce v žalobě se pak krajský soud ztotožňuje s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, podle něhož *skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také „snaha o legalizaci pobytu na území ČR“, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné ... či k neudělení mezinárodní ochrany ..., neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu. Uvedené nicméně neznamená, že by měl žalovaný skutečnost, že žalobce vznesl v žalobě nová tvrzení,*

opomenout. I s tímto se žalovaný vypořádá v rámci hodnocení všech podkladů při novém rozhodování ve věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Vzhledem k tomu, že Krajský soud shledal žalobní body uplatněné žalobcem důvodné, zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost i vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.
25. V dalším řízení bude úkolem správního orgánu posoudit, zda nejsou splněny předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 písm. b), případně § 14a zákona o azylu, a to vzhledem k jeho možnému povolání do armády Ruské federace. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu z 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-61, č. 4419/2023 Sb. NSS, pak žalovaný zejména posoudí, *zda následný výkon vojenské služby může vést k přímé či nepřímé účasti žadatele na válečných zločinech či zločinech proti lidskosti*, což je věc, která přísluší posuzovat žalovanému a nikoliv soudu. Nezbytným předpokladem je pak zjištění, zda žalobci skutečně reálně hrozí v případě jeho návratu do Ruské federace povolání do armády či zda se jedná např. o možnost pouze spekulativní. Pravděpodobnost povolání žalobce pak bude žalovaný posuzovat i s ohledem na jeho povolení k trvalému pobytu na Ukrajině a dalším aktuálním osobním poměrům žalobce. Konečně se bude zabývat i přiměřeností trestních sankcí, které by žalobci hrozily, pokud by odmítl vojenskou službu nastoupit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS).
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá a úspěšnému žalobci žádné náklady nevznikly, a proto bylo rozhodnuto způsobem uvedeným ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. listopadu 2023

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

